

[Arnth Jensen.]

seminarierne bør medføre en Modernisering og Udvidelse af disses Faglokaler, der ikke nu fyldestgør de Krav, der maa stilles dertil, og kun paa ganske enkelte Steder giver Mulighed for Elevforsøg og Laboratoriearbejder. De indsendte Overslag indeholder for alle Seminariernes Vedkommende en Løsning af disse Spørgsmaal.“

Endvidere udtalte den højtærede Minister under Behandlingen i det høje Landsting — det staar i Landstingstidende for 1929—30 Sp. 879:

„Men Beregningerne skal nok kunne holde. Sagen er den, som der ogsaa gøres opmærksom paa, at en hel Række af vore Statsseminarier er i en meget forsømt Tilstand for at bruge et mildt Ord. Jeg fik forleden Dag Brev fra en Seminarieforsender, som ganske vist nylig var blevet ansat ved sit Seminarium, men som derfor maaske saa paa det med friske Øjne. Han skrev, at hvis vi kun skal gennemføre den nye Seminarielov, behøver vi ikke alle de Penge, her er Tale om, saa kan vi nøjes med en meget mindre Sum; men der er saa meget forsømt herude, at vi i Virkeligheden skal have mange flere Penge, ikke for at faa den nye Seminarielov gennemført, men for at faa det istandsat, der gennem mange Aar er forsømt.“

Altsaa, den højtærede Undervisningsminister indrømmer, at den Forsømmelse af Statsseminariernes Bygninger og Materiel, der eventuelt maatte være, var medregnet i det Beløb, der blev opgivet for Udvalget. Naar den højtærede Undervisningsminister derfor nu i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget erkender, at selv om det omtalte Beløb paa ca. 350 000 Kr. nu er medgaaet, er Statsseminarierne ikke i en saadan Tilstand, at det findes tilfredsstillende, saa har den højtærede Undervisningsminister, selv om det maaske falder noget svært for ham at sige det her i Tinget, alligevel derigennem erkendt, at Beregningerne i 1930 ikke var færdige.

Med Hensyn til den aarlige Merudgift fremfører Undervisningsministeren mod min Beregning, at jeg har glemt at tage Hensyn til forøgede Udgifter i Anledning af den nye Lønningslov, og den højtærede Minister kommer til det Resultat, at disse lovbundne Udgifter beløber sig for Seminarierne og Øvelsesskolerne til ca. 58 000 Kr., og at den Margin paa 13 000 Kr., som jeg var kommet til, skulde være meget større.

Jeg forstaar ikke, hvorledes den højt-

ærede Minister er kommet til det Resultat, og jeg maa indtil videre mene, at den højtærede Minister her har gjort sig skyldig i en Fejlregning. Ministeren opgiver nemlig, at den nye Lønningslov for Seminarielærernes Vedkommende udviser en Stigning paa 32 000 Kr. Der var i 1930—31 det samme Antal Forstandere, som der er nu, nemlig 7. Deres Grundløn er steget med 600 Kr. for hver, medens Tillægene viser en Nedgang paa 1 000 Kr. Det bliver en Stigning for Forstandernes Løn paa i alt 3 200 Kr. I 1930—31 var der 37 Seminarielærere. Deres Grundløn er ikke forhøjet, medens deres Alderstillæg regnet efter ældste Trin — hvilket sandsynligvis giver et for stort Beløb — viser en samlet Forhøjelse paa 11 100 Kr. For Pedellernes Vedkommende er Grundlønnen ligeledes ens, medens Alderstillægene, ogsaa regnet efter højeste Trin, viser en Stigning paa i alt 900 Kr.

Jeg tør derfor paastaa, at selve Forhøjelsen i Lønningsmassen, regnet efter samme Antal Lærere som i 1930—31, højst kan beløbe sig til ca. 15 000 Kr. og ikke til 32 000 Kr., som den højtærede Minister har sagt. Efter min Mening begaar den højtærede Undervisningsminister en Fejlregning paa ca. 17 000 Kr.

For Øvelsesskolernes Vedkommende er Beregningen noget vanskeliggere, og med det Materiale, der staar til min Raadighed, er jeg ikke i Stand til at foretage denne Beregning nøjagtigt. Men naar Ministeren kommer til det Resultat, at for disses Vedkommende har Lønningsloven bragt en Forhøjelse af 26 000 Kr., maa jeg ogsaa deroverfor, indtil jeg ser de nøjagtige Beregninger, nære en meget stærk Tvivl om, at dette Tal passer.

Men Ministeren er jo heller ikke selv helt sikker paa, at Beregningen fra 1930 vil holde Stik, for Ministeren udtaler — Sp. 958 —, at det vil først vise sig, naar Seminarieloven for Alvor helt igennem føres ud i Livet, naar vi i 1934 er kommet til det fjerde Aar. Ja, det er rigtigt, saa vil det først vise sig, men saa synes jeg rigtignok, at det er en Postdag for sent, som man siger.

Naar den højtærede Undervisningsminister angaaende Nedskæringen af Elevunderstøttelserne siger, at saadan gaar det altid, at man i al Almindelighed hører fra Partiernes Side og ude paa Møder i Landet og i Pressen Raabet: Skær ned, spar, o. s. v., og saa kommer der meget ofte en Tilføjelse: Dog ikke paa det Omraade, hvor jeg har en Særinteresse, vil jeg gerne sige til den højtærede Undervisningsminister, at jeg paa dette Omraade ikke har nogen Sær-